

Dierenwereld gaat

voorbij het knuffelbare

Sculptuur van Marjolijn Mandersloot: 'Dripper' (brons)

'Cub', gietijzer

'Oh deer!', gietijzer (hertje).

Achttien nieuwe beelden van Marjolijn Mandersloot zijn te zien in Jan van Hoof Galerie. Sommige beelden wil je knuffelen. Maar ze zijn allerm minst knuffelbaar.

door Mark van de Voort

Wat tuurt er nu door de ramen van de Jan van Hoof Galerie? Een grote Verschrikkelijke Sneeuwman of lijkt het meer een enorme pluizige, goeie gorilla. Het is 'Hunk' een twee meter hoog sculptuur van kunstenaar Marjolijn Mandersloot. Een intimiderend gorilla-achtig wezen dat bekleed is met een schapenvacht. Een 'wolf' in schaapskleren zou je denken. Vederlicht is ie, zo'n vijftien kilo. Een ware macho met de buik vooruit, de ogen diep in de kas en de kop dreigend naar voren. Toch kun je de neiging niet onderdrukken om de reusachtige lobbes te aaien. Mandersloot kan als geen ander onze ambivalente houding tegenover de dierenwereld blootleggen. Niet met hard effectbejag maar met subtiele ingrepen en uitstekend materiaalgebruik. De dierenbeelden van Marjolijn Mandersloot kruipen in je hoofd. De eer-

'Verrekijker' (brons)

ste aanblik of aanraking zet ons op het verkeerde been. Onze angst en liefde voor dieren ligt ineens heel dichtbij elkaar. Een oergevoel dat diep binnenin ons verborgen ligt. Jan van Hoof Galerie toont de komende weken achttien nieuwe beelden van Marjolijn Mandersloot. Een imposante serie werken die de afgelopen anderhalf jaar is ontstaan. Mandersloot beheerst haar techniek tot in de perfectie: van de goudbruine patina bij een gietijzeren leeuwenwelpje tot de pluizige vacht van de 'Hunk'. Mandersloot's dieren lijken ieder hun eigen hoekje van de galerie te hebben opgezocht, alsof ze wegkruipen voor de werkelijkheid en zich terugtrekken in een eigen fantasiewereld.

Introverte wezens zijn het, in afwachting van een grote, hoopvolle gebeurtenis. Een klein zwart beerkje staart dromerig de hemel in. 'Verrekijker' heet het beeld. De dikke vellen en plooiën zijn met veel gevoel vormgegeven door Mandersloot. Je wilt het beestje direct knuffelen en troosten maar het op kinderspeelgoed gelijkende bronzen beeld is loodzwaar. Een paradox die Mandersloot vaker hanteert. De beeldhouwde dieren zijn allerm minst knuffelbaar. Eerder lijken ze in al hun ingekeerdheid

en kwetsbaarheid om hulp te fluisteren, overgeleverd aan de natuur-elementen of de onverschilligheid van de mens en haar techniek. Het gietijzeren hertje 'Oh Deer!' ligt als een bosje kreupelhout weggestopt in de hoek, terwijl de bronzen 'Fatboy' een plomp, uit de kluiten gewassen konijntje voorstelt. Wanstaltig vet en verdrinkend in de eigen huidplooiën maakt het wezentje eerder een afschrikwekkende indruk. Even verderop staan twee gorilla's overgoten met druppels. 'Drippers' noemt Mandersloot haar bronzen gorilla's. Eenzame wezens overgeleverd aan hun lot. Verspreid door de ruimte staan gezichtloze mannetjes in 'Witte Pakken'. Anonieme mensfiguurtjes van gebleekt brons die besluiteloos toezien hoe de natuur langzaam maar zeker uit hun handen glipt. Een natuurwereld die al lang niet meer de onze is, hoe hanteerbaar of knuffelbaar we hem ook willen maken. Zo lieflijk Mandersloot's dierendomein in eerste instantie lijkt, zo navrant is de onderhuidse dreiging die achter haar verstilde wereldje schuilgaat. Een apocalyptische dierentuin waar je behoedzaam doorheen wandelt.

'Witte Pakken', beeldenexpositie van Marjolijn Mandersloot, t/m 14 november, Jan van Hoof Galerie, Vughtseweg 58-60, Den Bosch, do t/m zo 14-18 uur.